

ŠPORT MLADE DVIKUJE S KAVČA

Brez športa bi se dolgočasila. Po pravici povedano ne bi vedela, kako preživljati prosti čas, čeprav obstaja veliko drugih dejavnosti, ki ne zahtevajo toliko telesnega napora in koncentracije. Velikokrat slišimo o mladih, ki preživljajo večji del svojega prostega časa v mestu, na pločnikih ali doma na kavču, zaprti v sobi ali pred televizijskim ekranom. Menim, da do tega ne pride, če se ukvarjaš s športom. Športno udejstvovanje, tudi rekreativno, je odličen način preživljanja prostega časa. S športom se ukvarjam že od malega, zato si ne predstavljam svojega življenja brez njega. Vstani, pojdi v šolo, uči se, treniraj, druži se s prijatelji, pojdi v fitness ... izdelan imaš program in ni časa za neumnosti.

Najlepše mi je potovati ob različnih evropskih ali svetovnih preizkušnjah in tekmovanjih. Spoznati nove prijatelje in obdržati stike z njimi je nekaj nepopisnega. Tako da se velja potruditi, saj počasi pride vse povrnjeno in se poznajo rezultati.

Veliko ljudi me sprašuje, ali mi ni žal, da sem tolikokrat daleč od doma oziroma zunaj svojega okolja in da se ne udeležujem zabav in drugih prireditvev. Sploh ne, saj ko potujem, odkrivam nova obzorja in doživljam nove avanture, ki se doma ne dogajajo.

Vsaka športna izkušnja je dobra priložnost, da vzpostavim nove stike in obiščem kraje, za katere niti ne vemo, da obstajajo. To se je decembra zgodilo meni in moji flokistki (Sari). Odpotovali sva v Avstralijo, kjer sva se udeležili svetov-

nega jadralnega prvenstva v razredu 420. Bila je posebna športna izkušnja, ki je ne bom nikoli pozabila. V to potovanje sva vložili veliko truda. Srečni sva, ker imava ob sebi veliko ljudi, ki nama pomagajo. Posebna zahvala gre seveda staršem, ker brez njih se vse to ne bi zgodilo.

Avstralija me je zelo pozitivno presenetila. Nisem se hotela vrniti domov in mi je bilo prav žal pustiti kraj, na katerega sem se v 18 dneh navezala. Tudi to je minilo in sedaj se moram potruditi v šoli, ker bom kmalu dobila spričevalo.

Mlada sem in seveda upam, da se bom še udeležila takih izvrstnih športnih dogodkov. Prepričana sem, da mi bo s trudom uspelo.

Giorgia Sinigoi

Giorgia v svojem elementu na jadrnici

Z jadranjem do Avstralije

Giorgia Sinigoi in Sara Zuppin nista samo prisrčni puncici, sta tudi izjemni jadralki. Dokaz o tem dobimo ob njihovi uvrstitvi na svetovno prvenstvo jadrnanja, ki je potekalo od 29. decembra 2017 do 3. januarja 2018 v Perthu, Avstraliji. Ob tej enkratni priložnosti smo se pogovorili z jadralkama.

● Kaj vaju navdušuje pri jadrnanju?

- **Giorgia:** Ogromno ljudi me pravzaprav vpraša, zakaj me ta šport tako navdušuje. Odgovor je zelo enostaven. Vsak dan, ko jadram, doživljam vedno nove občutke in nove dogodivščine.
- **Sara:** Po pravici povedano? Vse. Navdušuje me, da sem v stiku z naravo, da sem tudi od nje odvisna. Navdušuje me, ko visim z jadrnice in sem centimeter od morske površine. Navdušuje me hitrost, taktika, usklajenost s partnerico, trud, utrujenost ... Lahko bi še nadaljevala z naštevanjem, a skratka ljubim ta šport.

● Kdaj sta se začeli ukvarjati z jadrnanjem?

- **G:** Začela sem leta 2007, ko sem bila stara 6 let.
- **S:** Agonistično sem začela jadrnati pri devetih letih.

● Kako se počutita glede na to, da sta med najboljšimi jadralkami?

- **G:** Hmm ... med najboljšimi sva samo v Italiji, ampak s svojo flokistko se trudiva, da bova uspeli tudi izven Italije. Vsekakor ne rečem rada, da sem ena najboljših, ker mislim, da je treba pri tem športu obdržati sproščenost in si ne natrpati glave s takšnim mišljenjem.
- **S:** Zavedam se, da sva z Giorgio ena izmed najboljših ženskih posadk v Italiji, a točno vem, da se še lahko izboljšava in marsikaj naučiva. Nikoli pa ne podcenjujem nasprotnika.

● Kaj vaju motivira?

- **G:** Moj značaj, ki nikoli ne popusti. Seveda mi veliko pomagata tudi trener in Sara.
- **S:** Vedno si postavljam določene cilje in v teku sezone delam na tem, da se uresničijo. Mislim, da se lahko iz vsakega posameznega treninga nekaj

naučiš, če se potrudiš. To je samo ena od stvari, ki me motivira.

● Kolikokrat sta že prijadrnili na stopničke?

- **G:** Ne bi vedela, vsekakor že večkrat.
- **S:** Velikokrat. Najvažnejše stopničke so bile nedvomno zmaga na letošnjem državnem prvenstvu.

● Katero opremo je treba vzeti s seboj na jadrnanje?

- **G:** S seboj vzamemo veliko opreme. Odvisno je tudi od letnih časov, pozimi pa je najhuje, ker moramo biti oblečeni dosti in nositi debele potapljaške obleke, ki so zelo neprijetne.
- **S:** Jadrnanje je šport, ki zahteva veliko opreme, ki je narejena iz tehničnega materiala. Katero opremo uporabljamo, je odvisno od sezone. Ker na morju pozimi zebe, je seveda oprema takrat toplejša in debelejša. Poleti pa je obratno. Uporablja se obleke iz neoprena, razne lycra, čevaljčke, kape ... Obvezno moramo imeti rešilni jopič in flokisti tudi trapez.

● So v tem športu tudi kakšne posebne vaje na kopnem ali je samo jadrnanje?

- **G:** Tudi pri tem športu je zelo pomembna fizična priprava. Redno treniramo tudi na kopnem.

■ **S:** Seveda, poleg treniranja na vodi jadranci treniramo tudi na kopnem. Poleg teka je dosti vaj; od sklec pa do bolj specifičnih vaj. Lahko tudi v telovadnici ali fitnessu.

● **Kako se počutita, ko sta sami sredi morja?**

■ **G:** Od lani naprej ne jadram več sama, zato to vprašanje ne pride v poštev, ker sicer nisva nikoli sami. Biti sredi morja ogromno ur pa je nekaj krasnega.

■ **S:** Počutim se prosta. Mislim, da je to pridevnik, ki najboljše odgovori na vprašanje.

● **Kateri je vajin motto?**

■ **G:** Never give up.

■ **S:** KARMA. Vse se obrača. Če delaš dobro, se ti bo to tudi vrnilo. Če pa se boš slabo obnašal, boš to tudi nazaj dobil. Karma je zaradi tega tudi ime najine barke.

● **Imata načrte glede bodočnosti v tem športu?**

■ **G:** Sedaj ne vem še, kaj bi rada počela v bodočnosti. Seveda bi rada nadaljevala s študijem, ampak preskočiti na jadralnico z olimpijsko klaso 470, bi bilo super. To pa zahteva ogromno denarja in tudi truda, ker je težko usklajevati študij in jadranje na olimpijskem nivoju.

■ **S:** Dve leti bom še jadrala na klasi 420, kaj bo potem, pa še ne vem. Nekaj idej imam, a o tem bom premišljevala pozneje.

● **Ko sta se pred mesecem dni mudili na svetovnem prvenstvu, kaj vaju je posebno pritegnilo v kraju, kjer sta prebivali?**

■ **G:** Najbolj me je pritegnila prijaznost ljudi.

Imeli smo 6 dni svetovnega prvenstva in pred njim nekaj dni treningov. Pogoji so bili zelo težki. Vsak dan je pihalo od 20-30 vozlov z valovi.

■ **S:** Dva tedna smo preživel v Fremantlu. To je mestece zraven znanega Perth, ki se nahaja v jugozahodni Avstraliji. Rekla bi, da je po mojem mnenju najbolj osamljeno milijonsko mesto na svetu, saj so v Avstraliji razdalje res ogromne. Kar pa me je najbolj pritegnilo, so bile bele, dolge plaže in seveda valovito morje. Ko na to pogledam, se res počutim doma, ne glede, kje se nahajam v resnici.

● **Kakšna sta bila tam morje in veter, kakšni so bili pogoji za jadranje?**

■ **G:** S takimi pogoji se v Italiji redko jadra ali skoraj nikoli.

■ **S:** Pogoji za jadranje so bili res zahtevni. Vsak dan je pihalo zelo močno in val je bil visok. To niso moji idealni pogoji, a sem se prav zaradi tega veliko izboljšala in pridobila nove izkušnje. Treba je povedati, da se tukaj pri nas, v takih razmerah, ne jadra.

● **Kaj vama je pomenila udeležitev na svetovnem prvenstvu?**

■ **G:** Svetovno prvenstvo so bile skrite sanje, ki so nagradile veliko truda, žrtvovanj in denarja.

■ **S:** Udeležitev mi pomeni ogromno. To ne samo zato, ker je bilo to svetovno prvenstvo, a ker je to dosežek treniranja, truda, mnogo žrtvovanja in razno raznih kompromisov.

Jernej Močnik

Peter program delovanja Slovenskega kulturnega kluba in MOSP-a

Dobrodelna božična akcija SKK

Letos smo se pri Slovenskem kulturnem klubu odločili za pobudo v podporo revnim družinam, ki živijo na Madagaskarju. Pridružili smo se akciji patra Pedra Opeke "Obrok riža na dan, za vsak dan". Tako smo se v petek, 22. decembra, zbrali v Peterlinovi dvorani na Ulici Donizetti, kjer smo prisluhnili Katarini Modic, zdravnici Martini Mezgec ter njeni pomočnici Urši Može in sledili nastopu mladih glasbenikov Simona Kravosa na klavirju, Boruta Štoka na harmoniki ter glasbeni skupini Love guns. Katarina Modic si je izbrala zanimiv poklic: že vrsto let dela na tržaškem Karitas, kjer pomaga ljudem v stiskah. Povedala nam je, da je v Trstu res veliko ljudi nujno potrebnih pomoči. Pri Karitasu so pripravljene pomagati vsem, a se tudi zgodi, da nekaterim ne morejo.

Zdravnica iz izolske bolnišnice Martina Mezgec je bila v prejšnjem letu na humanitarno-medicinski odpravi v tropski državi Papua Nova Gvineja. Povedala nam je, da je ta odprava namenjena študentom zadnjega letnika medicine in mladim zdravnikom. Skupaj z Uršo Može sta povedali, da je tam življenje drugačno, da morajo

ljudje hoditi tudi po več dni na pregled, da si med seboj delijo zdravila in opisali sta tudi, kakšno je delo zdravnička v takem kraju.

Zelo poučen in prijeten večer se je zaključil s klepetanjem ob čaju in piškotih.

Martina Sosič

Lea Pisani obiskala časnikarske delavnice

V petek, 12. januarja, je društvo MOSP na časnikarski delavnici gostilo Leo Pisani, izvedenko na področju kulture oblačenja. Predavateljica je najprej predstavila svoje delo: največ časa posveti svojim strankam. Z njimi se dobi v svojem studiu v Ljubljani, potem pa grejo skupaj po nakupih, kjer jim Pisanijeva svetuje za dober nakup. Udeleženci delavnice so izvedeli marsikaj zanimivega s področja oblačenja, predvsem pa jim je dala nekaj

nasvetov, kako naj optimizirajo svoj nakup. Važno je, da obleke, ki jih kupujemo, kupimo v kompletih, stajling moramo sestaviti že v trgovini, ker bomo doma zelo težko našli pravo kombinacijo. Statistično kupujemo danes 60 % več oblek kot pred desetimi leti, še bolj zaskrbljujoč podatek pa je ta, da povprečna Slovenka ne nosi približno 70 % oblek, ki jih ima v omari. Zato nam Pisanijeva polaga na srce, da nosimo obleke, ki jih kupimo.

Svetuje, da obleke nekaj dni držimo še v omari z listkom, da se tako odločimo, če bomo tisto oblačilo res nosili ali če ga raje vrnemo v trgovino.

Pisanijeva trdi, da ljudi ne obsojamo, če nimajo pravih naravnih danosti, npr. če imajo prevelik nos ali kaj podobnega. Vsakdo je lep, če se potru-di. Isto velja tudi pri oblačenju: tudi če rezultati mogoče kdaj ne bodo najboljši, bodo ljudje cenili naš trud, ki smo ga vložili v oblačenje, zato je vsekakor vredno, da se potrudimo.

Urška Petaros

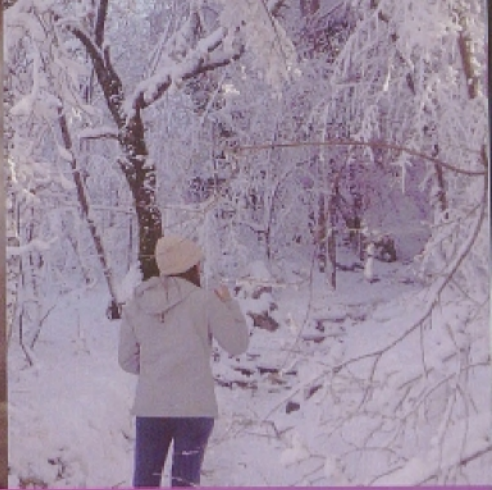
Veronika Bordon:

Bela pokrajina + rožnato nebo =
lepši trenutki pred mrzlo nočjo 😊
📍 Sillian, Avstrija
#obarvanaprezimitev

Jernej Močnik:

Nič boljšega kot čaj! #tv #plaid
#čajinbiškoti #vseenprogram
#nimamvolje

Giorgia Sinigoj:

The beauty of winter #winter
#beautifuldestinations #girl #snow
🐼 ❄️

Ilaria Vitturelli:

Budapest 😍 #thisisBudapest
#Budapesttravel #wunderlust-
budapest #beautifuldestination
#neverstopexploring

Denise Frandolic:

Skok veselja 😄 😊 #sunset
#feelgood #jumpwithme #jumpstyle
#jumpingaroundtheworld

Caterina Sinigoj:

Smučanje 😍 🧤 #sillian #havingfun
#ski #skiing

Svetlana Brecelj:

Novo leto = nov začetek 🌨️ ❤️
#silvestrovo #NYE #newyearnewme
#2k18

Veronica Piredda:

Zaton v zimskem Rimu ❤️ #rim
#zimskizaton #rome #cupolone
#mvcity #favcity #winter #sunset #love

Urška Petaros:

Temni oblaki nad mogočnim Schön-
brunnom 😊 #jesen #autumn
#schönbrunn #narava #nature #barv

SANKT PETERBURG

Z RUSKIMI SOŠOLCI

Na začetku oktobra 2017 so dijaki 4. in 5. letnika jezikovne smeri liceja Franceta Prešerna odpotovali na izmenjavo v Sankt Peterburg v Rusijo. To je bila v bistvu izmenjava z rusko šolo, saj so ruski dijaki lani obiskali Trst z okolico in si privoščili enodnevni izlet v Benetke. Da bi o izmenjavi izvedeli kaj več, sva na kratko intervjujale dijakinjo 4. letnika Ines Lakovic

❖ **Kakšen je bil odnos med vami in ruskimi sošolci?**

☆ Odnos je bil izredno pozitiven. Spoznali smo jih namreč že maja, ko so prišli k nam na izmenjavo. Z njimi smo delili večji del svojega časa. Spremljali so nas

pri odkrivanju mesta in njegovih znamenitosti, zvečer pa so nas peljali v zelo lepe restavracije, kavarne in celo na koncert ruske skupine. Največ pa so nam pomagali pri sporazumevanju, saj so nas spodbujali, in to še vedno počnejo

(po socialnih omrežjih), pri izboljševanju našega znanja ruščine. Čudovite spomine imam na ta obisk. Prepričana sem, da to ni bilo naše zadnje snidenje.

❖ **Ste v Rusiji jedli tipično rusko hrano?**

☆ Ruska hrana se zelo razlikuje od naše. V Moskvi smo preživeli devet dni, zato sem imela možnost pokusiti več različnih jedi. Ker je v Rusiji zelo hladno, so bile jedi večinoma tekoče in tople kot na primer juhe. Tipični zajtrk vsebuje kaša (kašo), tj. tradicionalno juho. Včasih smo za zajtrk jedli celo meso, največkrat pa kruh z marmelado. Za kosilo smo dobili večinoma sendviče, saj smo se v tistih urah premikali. Zvečer pa nas je po dolgem dnevu doma čakala juha ali meso.

Zelo mi je bila všeč tradicionalna ruska juha борщ (boršt). Srečna sem, da mi je družina, ki me je gostila, dala možnost, da sem pokusila njihove značilne jedi, saj sem na ta način spoznala tudi ta del ruske kulture.

❖ **Kaj ti je najbolj ostalo v spominu?**

☆ V srcu mi je ostalo ogromno lepih spominov. Srečna sem, ker sem uresničila del svojih sanj. Sama se namreč ukvarjam z baletom, ki je v Rusiji vrhunski. Že kot otrok sem sanjala, da bi si nekdaj lahko ogledala baletno predstavo v Mariinjskem gledališču, pravem baletnem templju. Danes pa lahko povem, da sem to storila. Nedvomno je bil ta obisk zame pravljichen in bo za vedno ostal v mojem spominu.

*Denise Frandolic in
Ilaria Vitturelli*

Ime in priimek: **Mojca Petaros**

Doma sem ... : **z Opčin**

Obiskujem: **lani sem maturirala na klasičnem liceju Franceta Prešerna**

V prostem času rada: **berem, pišem, pojem, hodim v gledališče**

Avtor, po katerem se v glavnem gledujem: **takih avtorjev je veliko**

– odvisno od tega, katere zvrsti se lotim: **Khaled Hosseini, José Saramago, Kasie West, Kim Komljanec, J. K. Rowling, Drago Jančar ...**

Ko bom »velika«, bom ... : **pisala**

Najraje berem: **knjige**

Najljubša književna zvrst: **roman, čeprav v zadnjem času berem tudi veliko kratkih zgodb in dram**

(pripravila Veronika Bordon)

Slišal sem; kriknil je list, ko da so mu prebodli srce

1. NAGRADA na literarnem natečaju SKK - MOSP 2017

UTEMELJITEV: Pripoved se giblje med realnostjo in fantastiko. Dve villinski bitji skušata rešiti naš planet, preden človek uniči naravo in zaduši zelenje s poplavo cementa in smoga. Pripoved je tekoča, lepo zaokrožena, napisana z večjo roko in v bogatem in pravilnem jeziku.

Deklica je čisto sama hodila po mestu. Počasi je stopala po prašni asfaltirani cesti, tako majhna med vsemi tistimi visokimi nebotičniki. Hodila je kot v transu, še sama ni vedela, kam. Saj sploh ni vedela, kam hodi: njene oči so bile uprte v sive betonske zgradbe, ki so jo obkrožale, kot da še nikoli v življenju ni videla česa podobnega. V resnici pa ni prvič stopila v mesto: a vsakokrat znova je iz sebe zbrisala spomin nanj, kot da je to nekaj preveč groznega, in mora pozabiti. Če bi bolj pozorno opazovala širšo okolico, bi se najbrž začudila, zakaj jo toliko mimoidočih ljudi z zanimanjem opazuje. Ni vedela, da se otrok, kakršna je ona, nikoli ne sprehaja sam po mestu. In niti tega ni vedela, da bi jo moral vroči asfalt žgati v bose podplate: še nikoli v življenju namreč

ni obula čevljev, zato ni čutila nobene bolečine. Pogled nanjo je bil za mestega človeka nekaj res nenavadnega: to čudno, drobno, eksotično bitje – s svojo travnato zeleno obleko, posuto s pisanimi cveticami, ki so ji krasile tudi dolge, svetlo rjave lase. Eksplozija barv sredi puštega, sivenga mesta: človeku bi ob pogledu nanjo srce poskočilo od sreče – dokler ne bi zagledal njenega obraza. V njenih očeh se je namreč skrivala neka neskončna žalost, tako globoka, da bi se pozoren gledalec vprašal, kakšne strahote vendar je ta otrok doživel.

Deklica je tiho stopala dalje, z enakim mirnim korakom, in z žalostnimi očmi opazovala sivino mesta. Nenadoma pa je zaslišala tih glas – tako tih, da ga zagotovo nihče razen nje ni slišal: »Marjana.« Ozrla se je in za sabo,

naslonjenega na umazan, z grafiti popisan zid, zagledala mladega fanta, tudi on je bil skoraj še otrok, ki je v tem sivem kraju še bolj izstopal kot ona: njegovi rdečkasti lasje niso zakrili nenavadno zašiljenih ušes, oblečen pa je bil le v kratke hlače z naramnicami, narejene iz posušenih drevesnih listov. Marjana – tako je bilo namreč deklici ime – ni bila presenečena, da ga vidi; a niti preveč navdušena se ni zdela. Tiho mu je pokimala v pozdrav in se mu približala. »Moral sem si predstavljati, da te bom našel tukaj. In vendar vsakokrat znova pomislim: pa saj ni tako neumna, da bi se sama vrnila v mesto. Na žalost pa sem vsakokrat znova v zmoti,« ji je rekel deček. Ona pa se ni zmenila za njegove besede in njegov jezni pogled; tiho, skoraj šepetaje je rekla: »Peter, ali slišiš? To neprestano, tiho šumenje.

(dalje ☞)

(☞ dalje s prejšnje strani)

Ali ne slišiš, kako drevesa kričijo v ne-pretrganih mukah?»

Peter je zavzdihnil, in tokrat je spregovoril veliko bolj nežno: »Saj vem, Marjana. Tudi meni je hudo. A prav zato je bolje, da se ne bližamo mestu. Njeno veličanstvo pravi, da ...«

»Briga me, kaj pravi Titanija!« je tokrat vzkipela Marjana. »Peter, kako da ne razumeš? Saj vendar slišiš, prav tako kot jaz! Ta drevesa ... Nekoč so bila del gozda, prav takšnega, v katerem domujemo. Potem pa so prišli ti ... ti stвори, ljudje, in so vse pobili. Na tisoče in tisoče so jih požagali, posadili so jih le nekaj, kar tako, za okras.«

Marjana je zaničljivo prhnila. »Sploh jih ne zanima, kako kričijo v trpljenju, ker so osamljena, ker si želijo narave, in so prisiljena večno živeti v tem sivem smogu!«

»Ampak, Marjana ...« ji je skušal prijazno dopovedati Peter. »Saj veš, da ljudje tega ne slišijo ...«

»In prav zato nas potrebujejo!« je skoraj vzkliknila Marjana. »Mi jim moramo povedati, kako trpijo, pomagati jim moramo, da bodo razumeli, kakšno krivico delajo nedolžnim bitjem! Če bi se nehali le brezbrizno skrivati v gozdu, bi ...«

»... Bi prekršili ukaze kraljice Titanije,« jo je prekinil Peter. »Dobro veš, da tega ne smemo.« Marjana je užaljeno umolknila. Stopila je nekaj korakov stran, nato pa tiho rekla: »Veš, včasih sem mislila, da si ti drugačen. Mislila sem, da resnično razumeš. Vsakič, ko me loviš po mestu, tako lepo ravnaš z mano. In nikar ne misli, da nisem opazila trpljenja v tvojih očeh. Ti slišiš drevesa, prav tako dobro kot jaz! Zato res ne morem razumeti, kako lahko podpiraš sebične ukaze kraljice Titanije. Kako lahko tako hitro pozabiš na vse, kar si slišal v mestu! Pomisli, Peter, ti ljudje so uničili našo – svojo – prečudovito naravo, da bi ustvarili to sivino!«

Ob bolečini, ki je bila očitna v njenih besedah, se ji je Peter poskušal približati, a Marjana se je umaknila še bolj stran. Zato se je ustavil in prav tako tiho priznal: »Danes nisem prišel na Titanijin ukaz.«

Marjana ga je presenečeno pogledala.

»Mogoče Titanija res še ne vidi problema v dejanjih ljudi, toda Oberon je na tvoji strani. On me je poslal. Prav si imela, ko si rekla, da ne bi smeli ravnati sebično. Čeprav je naš gozdiček še vedno neokrnjen, ne smemo pozabiti na okolja, ki so jih ljudje že uničili. In tega ne govorim le zaradi dreves: tudi na ljudi mislim. Veš, ne glede na to, kakšne strahote ustvarjajo, se mi zdi, da v osnovi niso hudobni. Vendar pa potrebujejo nekoga, ki jim bo odprl oči: podobno kot Titanija. Tudi ona bo prej ali slej razumela, da imamo prav, zato nas Oberon podpira: mene, tebe, vse tiste, ki razmišljajo podobno kot midva.«

Marjana ni mogla verjeti svojim ušesom. Najraje bi Petra objela, zavriskala in zaplesala. Še nikoli v njenem kratkem življenju se ji ni zgodilo, da bi jo nekdo dejansko upošteval. Zato je sprejela Petrovo ponujeno roko in stopila z njim naprej po pločniku. Tokrat je, ko je gledala okrog sebe, opazila začudene poglede ljudi, vendar se ni zmenila zanje. Komaj je čakala, da se vrne domov, v gozd, in se seznaniti z ostalimi »uporniki«.

Najbrž pa svojega navdušenja ni preveč dobro skrivala, saj ji je Peter kar na lepem rekel: »Vem, da bi rada spremenila svet, vendar se moraš zavedati, da ni vse v tvoji moči, in tudi ni vse tvoja odgovornost. Upati moramo, da nam bo uspelo ljudem odpreti oči: kajti ljudje, oni so edini, ki lahko resnično odgovarjajo za svoja dejanja in jih popravijo ...«